

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **E. V.**, narozená dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupená JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2020 č. j. OAM-443/ZA-ZA11-VL13-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že v případě návratu na Ukrajinu se obává špatné bezpečnostní situace v zemi a šíření koronaviru. Poukázala na svou svatbu s občanem České republiky. Postup správního orgánu měla za nezákonný, neboť považovala za prokázané, že v její domovské vlasti probíhá vnitrostátní konflikt, který nabral na intenzitě v důsledku přímé vojenské konfrontace s Ruskou federací v Azovském moři. Upozornila na to, že i přesto, že boje probíhají převážně ve východní části země, tak následky konfliktu negativně ovlivňují celou zemi. Odmítla tvrzení o možnosti vnitřního přesídlení vzhledem k situaci v ostatních částech Ukrajiny. Dle jejího přesvědčení přetrvávají nárazové vlny konfliktu, které způsobují špatnou bezpečnostní situaci pro civilní obyvatelstvo, přičemž dochází k porušování lidských práv.
3. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení, při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobkyně tvrdila, shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu, vyšel tak z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Měl za to, že přijaté patření odpovídá okolnostem daného případu a je patřičně odůvodněno. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 21. 9. 2021 zástupce žalobkyně i žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 7. 2020, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 31. 7. 2020, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 31. 7. 2020, informace ze dne 8. 8. 2020 OAMP – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 8. 2019 č. j. 131227-6/2019-LPTP, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 21. 10. 2020 č. j. OAM-443/ZA-ZA11-VL13-2020.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 16. 7. 2020 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. K této žádosti poskytla dne 31. 7. 2020 údaje. Sdělila, že se narodila ve městě Chust v Zakarpatské oblasti, je státní příslušnicí Ukrajiny a ukrajinské národnosti. Vyznává řecko-katolické křesťanství, dorozumí se rusky a česky. Nikdy nebyla nijak politicky aktivní. Potvrdila, že je zdravá. Jako důvodu své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla pandemii koronaviru, kvůli které by jí na Ukrajině hrozilo velké nebezpečí, dále válečný konflikt na Ukrajině a svatbu s občanem České republiky, na kterou by se v případě vycestování nemohla vrátit.

8. Při pohovoru dne 31. 7. 2020 sdělila, že Ukrajinu opustila, protože v České republice žijí její sestřenice a nevlastní sestra, přijela také za svým budoucím manželem. Povolení k pobytu si nevyřídila, protože dle jejích slov je to ve Lvově téměř nemožné. O mezinárodní ochranu žádá, protože během pandemie se na Ukrajině nepracuje a nic nefunguje, denně dochází ke rvačkám lidí, kteří se vrátili z války, to jsou všechny důvody, které chtěla uvést. Dodala, že má souseda, který se vrátil z války a má zbraň a je to tam teď tedy nebezpečné.
9. Žalovaný si také obstaral informace o Ukrajině, konkrétně informaci ze OAMP – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu a informaci Ministerstva zahraničních č. j. 131227-6/2019-LPTP. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 10. 2020 č. j. OAM-443/ZA-ZA11-VL13-2020 byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
12. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
13. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců ve znění účinném od 23. 3. 2019, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu, 11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko, 22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.*
14. Soud má za to, že žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za účelem zjištění skutkového stavu věci provedl s žalobkyní pohovor, při kterém jí umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, zejména důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, okolnosti, za kterých žalobkyně opustila vlast apod. Žalovaný si také opatřil informace o Ukrajině. Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, nejsou o něm důvodné pochybnosti, žalovaný se vypořádal se vším, co žalobkyně uvedla a co v řízení vyšlo najevo, postupoval v souladu se správním řádem.
15. Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) setrvale judikuje, že vnitrostátní ozbrojený konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by – s ohledem na svoji intenzitu – každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy (například

usnesení ze dne 15. ledna 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. března 2015 č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. dubna 2015 č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. června 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či že dne 7. srpna 2018 č. j. 10 Azs 80/2018 - 40). V takovém případě by bylo třeba, aby žadatel o mezinárodní ochranu prokázal dostatečnou míru individualizace ve vztahu k hrozbě vážné újmy, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. března 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1840/2009 Sb. NSS). To se žalobkyni nepodařilo a přesto, že si je soud vědom složité bezpečnostní situace na Ukrajině, nemůže přehlédnout, že vnitřní konflikt se zde geograficky ustálil ve východní části země – Doněcká a Luhanská oblast, zatímco žalobkyně pochází ze Zakarpatské oblasti, která leží v západní části země, pod kontrolou ústřední vlády, již se válečný konflikt netýká (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2016 č. j. 9 Azs 27/2016 - 37).

16. S ohledem na to, že konflikt na Ukrajině je dlouhodobě lokalizován ve východní části země, žadatelům o mezinárodní ochranu z jiných částí obvykle nehrozí vystavení vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity a nejsou u nich splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany (srov. např. usnesení NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, či ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). V této souvislosti je prejudikována i tzv. možnost vnitřní ochrany, resp. možnost vnitřního přesídlení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 164/2005 - 56, ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59, ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, č. 978/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS). Žalobkyně přitom neuvedla žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by byla vázána na jedno místo, je v produktivním věku a její ekonomická situace tak bude na celém území Ukrajiny obdobná. Možnost vnitřního přesídlení do oblasti nezasažené výjimečným stavem v případě žalobkyně nešla ani nelze vyloučit. Soud dodává, že výjimečný stav v zemi původu již pominul. Byl vyhlášen v souvislosti s incidenty v Azovském moři na 30 dnů (od 26. 11. 2018 do 26. 12. 2018).
17. K namítanému uzavření manželství soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2021 č. j. 6 Azs 5/2010 - 57, kde soud dospěl k závěru, že: *„manželství se státní občankou České republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť stěžovateli nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území České republiky, nezabývá jej to povinností dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v České republice, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území České republiky.“* Tento závěr je podle zdejšího soudu zcela jistě aplikovatelný i v posuzovaném případě a námitka žalobkyně je tak nedůvodná. Soud přitom ještě pro úplnost dodává, že zástupce

žalobkyně při ústním jednání soudu předložil kopii oddacího listu, z něhož je zřejmé, že žalobkyně uzavřela dne 25. 9. 2020 manželství s P. J..

18. Pokud jde o přesvědčení žalobkyně, že pandemie koronaviru je důvodem pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, soud zdůrazňuje, že humanitární azyl je specifickou formou mezinárodní ochrany, kterou je možné udělit například „osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 6 Azs 55/2009 - 71). V každém případě se vždy bude jednat o azylový důvod svojí povahou výjimečný. Důvody, které v průběhu celého správního řízení žalobkyně uváděla, nejsou z hlediska uvedené formy mezinárodní ochrany natolik mimořádné, aby je bylo možné za zvláštního zřetele hodné považovat. Zmiňuje-li obavy o zdraví a život s poukazem na onemocnění covid-19, nutno dodat, že se jedná o celosvětovou pandemii uvedeným onemocněním, z něhož není vyňata Ukrajina, avšak ani Česká republika, která byla jednou z nejpostiženějších zemí v rámci Evropské unie, jak je z veřejně dostupných informačních zdrojů všeobecně známo. Tudíž ani uvedená aktuální situace nemůže založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu.
19. Městský soud se z výše uvedených důvodů ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, který se opírá o nevyvrácenou domněnku, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Nedůvodnou je proto i žaloba proti rozhodnutí žalovaného.
20. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobkyně v průběhu správního řízení nesdělila žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jejím případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobkyně zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. září 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně